

Dum spiro spero
(Žinia iš Lietuvos)

KA DARYTI?

Po „dainuojančios revoliucijos“, po heroiško Pilėnų gynimo pakartojimo, Lietuva pabudo lyg iš sapno, lyg ir pagiriodama. Didžiulės viltys, pagrįstos tikėjimu į teisybę ir tiesos triumfą ir sudėtos kažkodėl į Vakarus, sugriuvo. Visoje Rusų imperijoje siaučianti ekonominė krizė, kuri gali tik paaštrėti bandant pritaikyti Lietuvą prie naujo gyvenimo reikalavimų, verčia žvelgti kasdienybei į akis. Naujas pseudo-demokratinis režimas, atsidūręs pusiauakelėje tarp „visa valdžia sovietams!“ ir bjauriausio tarpukario prancūziško parlamentarizmo, apvyklė žmones ir atstumia geriausius iš jų nuo „politikavimo“. Grįžimas prie religijos, dažnai prie labiausiai atgyventų, „lenkiškų“ jos formų, atpalaiduoja nuo bet kokių sąžinės sąskaitų suvedimo, sodindamas prie bendro stalo ir niekšus, ir pusniekšius, ir padorius žmones.

Ką daryti? Kleiner Mann, was nun? Ar mes, „emigrantai“ – keistas, įžeidžiantis žodis, kuriuo vadina mus, politinius pabėgėlius, kuriems net ši elementari teisė buvo atimta – ar mūsų dainelė, „atgavus nepriklausomybę“, jau sugiedota, ar mes savo pareigas kraštui jau atlikome ir galime pasitenkinti tikrai svetingai priimėdami, kaip pridera praturtėjusiems emigrantams, suvargusius gimines ir pažįstamus? – Toks klausimas gali atrodyti arba trivialus, arba per griežtas, kampuotas. Tačiau aš jį statau kreipdamasis ne į tautą, kaip tai mėgsta pranašai, o į *Akiračių* skaitytojus ir rašytojus: ar mes, taip vadinamas „liberalinis sparnas“, galime laikyti savo misiją atlikę, ar, atvirkščiai, šioje nepaprastoje krizės situacijoje turime dar ką pasakyti mūsų laisvėjantiems broliams krašte, mūsų netikėtai gyvam, veržliam jaunimui?

Prieš atsakant, reikia pačiam atsakyti į du opius klausimus: kas gi tas „liberalinis sparnas“, kokios prekės pardavinėjamos po šia etikete? Ir antra: ar tas sparnas dar turi ką nors pasakyti, ar jo idėjos tinka, reikalingos atgimstančiai Lietuvai?

TURPUTIS ISTORIJS

Visų pirma, liberalinis sąjūdis niekad nebuvo partija, o tik geros valios žmonių susibūrimas be vadų ir be programų. Tai jo silpnoji pusė, nors ir pabrėžianti drauge jo asmeninio atsakingumo ideologiją. Tačiau, norint jį suprasti, o ypač jį paaiškinti jauniems bendrakeleiviams, kiek vėliau įlipusiems į jau judantį traukinį, reikia duoti keletą faktinių referencijų. Pradžiai: lietuviškojo liberalizmo negalima suprasti, užmirštant jo pradžią – jis gimė kaip rezistencinis, atsisakymo paklusti smurtui sąjūdis. Kelios smulkmenos tada pačios įsirikiuoja į grandinę: tuo tarpu, kai Aktyvistų Frontas Lietuvos nepriklausomybę „atstatė“ Berlyne, 1941 m. gale susikūrusi Laisvės kovotojų sąjunga nuo pat pradžios buvo antinacinis judėjimas, tučiuojau užmezgęs ryšius su Stockholmu ir Londonu, griežtai pasisakęs prieš SS legiono formavimą, už gen. Plechavičiaus Rinktinę ir jos paleidimą. VLIKą 1942 m. įsteigė „liberalinis sparnas“, nuo tautininkų iki socialdemokratų, o „kriščiioniškasis sparnas“ prie jo prisidėjo tik 1943 m. – šios datos irgi reikšmingos. Rusams artėjant, VLIKas suiro, liko tik Laisvės kovotojai, o Vokietijoje 1945 m. susikūrė nauja „krupavičinė“ VLIKo versija. Pirmuosius ryšius su priešsovietine rezistencija Lietuvoje atstatė irgi Laisvės kovotojai (Drunga ir Deksnys), ir tik po to jau istorija susikomplicavo. Tai, žinoma, smulk-

LIBERALINĖS MINTYS

menos, bet jos dažnai primiršamos nuopelnų priskirtymo aukcione.

Idėjinės kovos epizodai jau geriau žinomi: „Mintis“, „Šviesa“, „Rezistencijos Santarvė“, „Santara“, „Metmenys“, A. Mackaus Fondas, „Akiračiai“ – tai vis ta pati kūrybinių jėgų telkimo ir intelektualinio užsiangažavimo tradicijos nenutraukiama grandinė. Du masiniai judėjimai atžymi tą bendrą, per 25 metus vestą liberalinę kovą. Tai, iš vienos pusės, *Veidu į Lietuvą*: pastovus politinis užsiangažavimas pirmoje vietoje konkrečia akcija padėti tautai, prieš tuos patriotus, kurie atsisakė „bendrauti“ su sovietiniu režimu, smerkdami mus kaip „komunistus“. Tai, iš kitos pusės, Šviesos – Santaros rengiami kasmetiniai Tabor Famos suvažiavimai, jau nebe politinė, o kultūrinė veikla, suburianči šimtus rašytojų, menininkų ir mokslininkų, išauginusi virš 80% egzilio intelektualų. Ne dalyvių skaičius – o jis didelis – čia svarbus, o jų kūrybinė kokybė, užtat ir „liberaliniai“ leidiniai vieninteliai prilygsta europietiškus, Vakarų standartus. Taip jau kartais atsitinka, kad vieni kuria Mokslų Akademijas be mokslininkų, o kiti ruošia mokslininkus be Akademijų.

Toks yra, bendrai paėmus, liberalinės srovės penkiasdešimties metų veiklos apytikris balansas. Šakalai lojo, o karavanas ėjo per smėlio dykumas, veždamas karaliui paštą. Kontraktas išpildytas.

PASIRINKIMO MOMENTAS

Pastarųjų metų įvykiai patvirtina, kad mes turėjome pagrindo pasitikėti tuo karaliumi – tauta, kuri anaiptol nebuvo „GPU užguita“. Jos pasirinktas kelias: taikinga kova ir pasyvus pasipriešinimas – buvo atliktas be mažiausios klaidos, išlaikant tiesią, bekompromisinę liniją. Šitokia politika, įvykdžiusi absoliučią vienybę kritiškais tautai momentais, turėjo konkrečių pasekų ir už Lietuvos sienų: pačioje Rusijos imperijoje Lietuva tapo visų pripažintu politinės tautų išsilaisvinimo kovos modeliu, simboliškai pakartodama ano meto garsų Algirdo žygį prie Kremliaus vartų, o plačiame pasaulyje ji pasidarė žinoma, kitaip sakant, virto tarptautinės pasaulio politikos svarstymo objektu, įvykdyma Geležinio Vilko pranašavimą. Gal ir per daug patetiškai apie tai kalbu, tačiau žodžiai kartais turi atitikti mintį: kitokiose sąlygose ir kitomis priemonėmis *gesta Dei per Lithuanos* – tai episkas tautos išraiškos, jos teisės į gyvenimą ir jo įprasminimą pakartojimas.

Gerai, tai buvo heroizmo metas, o dabar reikia grįžti į pilką kasdienybę. Pagal mitinį galvojimą: karo šokis sušoktas, telieka tik laimėti karą. Kainos kyla ir kils, maisto mažės, nedarbas augs, žmonės nusvils, ims streikuoti prieš bejėgę valdžią... tuo pat metu, kai nepriklausomybę reikės išsikvoti kasdieniniu darbu, į darbą nelabai įpratusiomis rankomis, bet pasikviečiant į talką vaizduotę, individo pasitikėjimą savimi, drąsą rizikuoti, bandyti, keisti. Gyvename šiuo metu kritišką nežinios, pasirinkimo momentą.

DALYVAUTI, O NE STEBĖTI

Šitokių štai momentu ir kyla klausimas, ar liberalinė mintis dar gyva, o gal ji jau išėjusi į pensiją, tapusi „emigrantiška“, tinkanti tikta savo nuopelnus skaičiuoti arba, geriausiu atveju, atidžiai, su simpatija tolimus įvykius stebėti. Mane ypatingai neramina šiuometinis tautos pasiskirstymas į mes ir jie: mes čia kovojame ir vargstame, o jie – emigrantai riebiai gyvena; mes čia

savo atlikome, tegu jie ten Lietuvoje daro, kaip išena. Ši nesikišimo į „vidaus reikalus“ politika, kuri gal ir buvo reikalinga tol, kol reikėjo neerzinti „tautinių mažumų“, vengti apkaltinimų svetimų slaptų tarnybų veikla, nebenturi prasmės dabar, kai visos kortos atidengtos ant stalo. Bet šito nesusipratimo neišvengia nei Lietuvos lietuviai, kai jie, reikalaudami paleisti seimą, viešai kreipiasi ne į lietuvių tautą, o į „Lietuvos žmones“: aišku, kad toks kreipimasis mūsų neliečia.

Užtat ir pirmutinė, preliminarinė sąlyga, prieš stant klausimą, kuo mes galime ir toliau prisidėti prie tautos laisvinimo proceso, – tai atsisakymas nuo „emigranto“ savijautos ir pravardžiavimo ir tuo pačiu – „pilnateisio piliečio“ statuso ir pilno balso Lietuvos ateities klausimui reikalavimas. Kalbu apie pilietines teises ne tik simboliškai, bet ir juridiškai – Nepriklausomybės laikais Amerikos ir Lietuvos piliečiai turėjo dvigubą pilietybę, juridiškai tai visoje Europoje priimtas principas, ir nematau, kodėl Vilniaus parlamentas, labai mėgstas leisti įstatymus, negalėtų mums pilną Lietuvos pilietybę pripažinti. Prancūzijos senate posėdžiauja kituose kraštuose gyvenančių prancūzų atstovai. Tačiau problema čia, aišku, ne juridinė, o mentalinė: reikia jaustis ir kitų būti jaučiamu lietuviu, ir tik tada galima bus kalbėti apie konkrečių dalyvavimą Lietuvos gyvenime ir jos rūpesčiuose.

O dalyvauti – tai, visų pirma, atsisakyti nuo patogios stebėtojo pozicijos: *Draugas* sąžiningai duoda trumpas spaudos agentūrų žinutes tartum ne iš Lietuvos, o iš Patagonijos. *Akiračiai*, tiesa, turi pora trejeta gerų korespondentų, duodančių kartas nuo karto tikslų reportažų iš tos keistos šalies, bet be komentarų, be įsiskaitymo, be savo nuomonės. Tai amerikietiškos spaudos etika, gražus neutralumas, kuris virsta nusikaltimu, stebint savo tautos gyvybinę kovą.

Tokiu būdu ir išryškėja tai, kas galėtų, turėtų būti liberalinė šios dienos pozicija: dalyvauti, kišantis į tautos „vidaus“ reikalus, nebijant susitepti rankas, o svarbiausia – sakant „visą teisybę“. Mes visi sutinkame, kad lietuviškasis liberalizmas visų pirma atpažįstamas kaip tolerancija, tačiau toji tolerancija – tai ne atlidumas kito nuodėmėms, ne nuolaidumas „vedlug šventos ramybės“, o aktyvi, reikli tolerancija, visos gyvenimo ir elgsenos stilius, bendraujant žmogui su žmogumi, sakant tiesą ir reikalaujant tiesos. Tolerancija – tai ne pakanta, o demokratiško gyvenimo atmosfera.

DEMOKRATIŠKUMAS IR DEMOKRATJA

Šių dienų Lietuvoje šalia laisvės ir kultūros sąvokų demokratija atodo vienu iš labiausiai vartojamų, net baigiamų suvartoti žodžių. Pirmoji mūsų pareiga ir būtų padėti išgelbėti tą demokratinį režimą, kurio dar nėra. Pradedant, žinoma, nuo viešų debatų, kuriuos reikia sukelti, apie pačią demokratiją. Galima, žinoma, juoktis iš šūkio: „Visa valdžia sovietams!“, bet neužmirštant, kad toks valdžios perėjimas į „tarybas“ buvo priemonė demokratijai užgniaužti, bolševikų diktatūrą įvesti, kad per visą XX amžių pastovi komunistų partijų politika Europos demokratijoje buvo demokratijos grovimas „demokratiškoms“ priemonėms, reikalaujant visą valdžią sutelkti parlamente, sumaišant legislatyvinę ir egzekutyvinę funkcijas ir padarant tą parlamentą bejėgiu. Kiekvienam aišku, kad tokios demokratijos modelis funkcionuoja šiandien Lietuvoje, kurį ir deputatai, ir „Lietuvos žmonės“ skaito pačiu demokratiškiausiu. Parlamentas, kuris nuolat leidžia įstatymus, kurių niekas

nevykdo, kurio komisijos ne kontroliuoja, o paralyžuoja vyriausybės veiklą, vyriausybės, kuri negali ne tik veikti kaip atsakingas organas, bet negali net savo politinės linijos turėti. Parafrazuojant garsų Revoliucijos posakį, galima sužukti: O demokratija, kiek nusikaltimų daroma tavo vardu!

Reikia, kad tokias diskusijas praveisti, tokį įsisažmoninimą sukelti būtų pagrindinis liberalų uždavinys, to nepadarys nei pranašai-užfrontės rezistentai, nei dvidešimtpenktos valandos demokratai. Tačiau tai tik paviršutiniškas priėjimas prie politinių institucijų demokratizavimo, nors jis ir labai svarbus. Reikalo esmė glūdi demokratinėje atmosferoje, tolerantiškoje aplinkoje, mandagumu, suprastu kaip socialine morale, pagrįsta elgsena. Akylesni mano draugai iš Vilniaus man rašo, kad visa bėda, mūsų intelektualų silpnybė glūdi jų nemokėjime ginčytis, paprasčiausiai – dalyvauti diskusijose... Padarai, rašo man, kokio pusvalandžio pranešimą svarbiu klausimu, rodos, protingų žmonių drau-

gijoje. Pabaigė – salėje tylą. Žmonės tyli, nežinai, ar sutinka, ar ne. Pagaliau vienas klausovas nusispjauna ir išeina, kitas – atsistoja ir ima kolytis. – Dalykas rimtesnis, negu ši istorija. Tai, kaip dabar mėgstama sakyti, demokratinės kultūros problema, o ne vien tik retorikos nesuvaldymas, tai socialinio bendravimo, socialinės moralės klausimas.

MORALUMAS IR GROŽIS

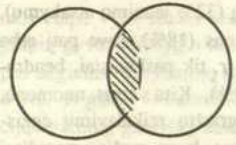
Lietuvoje, atrodo, šiuo metu vyrauja didelis susirūpinimas tautos moralumu, išitūkinimas, kad griežtai atskyrus gerį nuo blogio, gerus žmones nuo blogų, mylint Dievą, negeriant snapso, uždraudžiant abortus ir pornografinius filmus, – kad to užtektų iš naujo pastatyti Lietuvą ant kojų. Tai graži programa, su kuria galima tiktai sutikti. Tačiau naivu būtų nematyti, kokia nemoralumo banga, kokia visų vertybių nuvertinimo anti-ideologija ateina iš Vakarų ir reikalauja permąstyti patį moralu-

mą ir ieškoti įtvirtinti kelias paprastas dorybes ant „nemoralumo“ pamatų. Kyla klausimas, ar šalia absoliučios, tyros, bet šventadienės moralės, nebūtų vietos kitai, praktiškai socialinei moralei, pagrįstai ne aukštais principais, o sugebėjimu atskirti, kas tinka, kas „dera“ ir kas „nedera“ daryti kasdieniniame gyvenime. Čia liberalams – filosofams, sociologams – būtų platus laukai ne pamokslinei, o konkrečiai, „į realybę įkandantiai“ veiklai.

Visa, kas *dera* gyvenime: daiktas su daiktu, žmogus su žmogumi – paklusnūs tyliai, nerašytai sutarčiai, kaip ją bepavadinsi – liberalumu, širdies duosnumu, tolerancija, morale ar, paprasčiausiai, žmogiškąja žmogaus puše. Socialinė ar asmeninė, bet kasdieninė darma – o ne praretėjęs moralinių aukštumų oras – gali kartais net leisti pajusti paprasto gyvenimo grožį.

Algirdas J. Greimas

Lietuvos Mokslų Akademijos narys

atvirai kalbant

PREMIJŲ ŠVENTĖS PARAŠTĖSE

JAV Lietuvių bendruomenės Kultūros tarybos komisija, susidedanti iš prof. Broniaus Vaškelio (Čikaga), Jurgio Blekaičio (Vašingtonas) ir Petro Maželio (Los Angeles) pernykštę teatro premiją už nuopelnus vaidyboje bei režisūroje paskyrė Vytautui Valiukui. Kai prieš porą metų teatro premija buvo paskirta dešimtmecius savo srityje nebesireiškiančiam režisieriui Jurgiui Blekaičiui, nepaisant jo didelių nuopelnų, šioje skiltyje suabejojau tokio sprendimo tikslingumu. *Dirvoje* tuo abejojo A. Butkus ir A. Juodvalkis, o kiti – kituose laikraščiuose. Tada iškėliau ir tai, kad gana jauni tuometinės vertinimo komisijos nariai laureatui savo srityje tebesireiškiant buvo dar negimę, arba buvo tik mažamečiai vaikai. Šį kartą padėtis pagerėjo bent tuo, kad tarp vertintojų amžiaus vidurkio ir laureato amžiaus skirtumas gana nedidelis. Bet mano abejonių ir tai neišsklaidė. Dar daugiau: mane gerokai nustebino režisieriaus Petro Maželio dalyvavimas vertintojų komisijoje. Prieš porą metų pakviestas tokion komisijon atsakiau, pasiteisindamas tuo, kad vadovauju Antram kaimui, dar aktyviai besireiškiančiam teatrinėje veikloje. Todėl mano dalyvavimas nebūtų etiškas, nežiūrint kad tas vienetas teatro premiją laimėjo jau 1982 metais. Mano supratimu, premijų nusipelnė bent keli antrakaimiečiai: ir ketvirtį šimtmečio grupėje vaidinantis Romas Stakauskas, ir per dvidešimt metų ne vien Antram kaimė aktyvi Jūratė Jakštytė, ar keliolika metų sunkiausiai įvairių vaidmenų krūvį vežęs Eugenijus Butėnas...

Nė kiek ne mažiau teatro premijos nusipelnė ir Los Angeles Dramos sambūrio veteranai vaidintojai: Vincas Dovydaitis, Ema Dovydaitienė, Antanas Kiškis, Viltis Jatulienė, Ramunė Vitkienė, o pagaliau ir Sigutė Mikutaitytė. Faktas, kad LADS ar jo režisoriai tokias premijas jau laimėjo, negali užkirsti kelio jo talentingiems vaidintojams, lygiai kaip Čikagos Lietuvių operos laimėjimas negali atimti galimybių laimėti jos dirigentams ar solistams. Paskirų aktorių atžymėjimai įvairiuose festivaliuose kiekvieno jų pribrendimą metinei teatro premijai tegali tik sustiprinti... Ne vieną premijos vertą vai-

dintoją rastum ir Hamiltono „Aukure“ ar Toronto „Aitvare“, o gal ir Čikagos ar kitų miestų tebeaktyviuose vienetuose. (Jeigu šių vienetų premijuoti neleido premijos įstatai, reiktų juos pataisyti.) Svarstymo vertas buvo ir pavasarinis atjaunėjęs Čikagiškės „Dainavos“ pastatymas (parodęs visai šviežių Jūratės Jankauskaitės talentą), ar plačiai apšnekėtas čikagiečio veterano Vytauto Juodkos rudeninis sugrįžimas į sceną Aštuntajame teatro festivalyje. Bepradedas įsitvirtinti senokai „į atsargą išėjusių“ veteranų teatrų premijavimas, man rodos, nepasitarnauja taip sunkiai vegetuojančio išeivijos teatro sustiprinimui.

Kultūros taryba, dar prieš vertinimo komisijų sudarymą, kiekvienais metais turėtų prašyti LB apylinkių valdybas ar dar aktyvius teatro vienetus prisiūsti siūlomų kandidatų sąrašus, į kuriuos atsižvelgiant gal ir būtų logiškiausia sudaryti vertinimo komisijas, kad jų nariai negyventų tose vietovėse, kur nominuoti aktoriai ar vienetai niekada nepasirodo.

Šiais metais, bene pirmą kartą nuo pat tos premijos įsteigimo 1980 metais, „už viso gyvenimo kūrybinį įnašą“ (*Draugas*, 1991.VI.6) rašytojui Kostui Ostrauskui buvo paskirta ir JAV LB literatūros premija. Ar nebuvo pernai išleistų premijuotųjų knygų ar autorių? Man rodos, kad premijos nusipelnė ir Tomo Venclovos *Tankėjanti šviesa*, ir Juliaus Kelero *Baltas kalėdaitis*, o taip pat ir Nijolė Jankutė, pernai išleidusi ne tik pirmąjį apsakymų rinkinį *Saulėgraužė tvanas*, bet ir septintąjį jaunimui skirtos prozos knygą *Karilė ir jos draugai*. Svarstyti buvo ir Jurgio Gliaudos drama *Naktis* (1989), skaitytojus pavėlavusi pasiekti išleidimo metais...

Tiesa, premiją įsteigiant paskelbti nuostatai vertinimo komisijai leidžia, „jei nebūtų gauta premijuotino lygio veikalų“, pasiūlyti Kultūros tarybai tris išeivijos rašytojus, „premiujuotinus už bendrąjį įnašą į grožinę lietuvių literatūrą“ (*Pasaulio lietuvis*, nr. II, 1981). Norėdamas apie tai daugiau sužinoti, paskambinau Kultūros tarybos pirmininkei Daliai Kučenienei. Ji painformavo, kad šitaip K. Ostrauskui premijos paskyrimą *Drauge* paskelbti jos prašiusi vertinimo komisija. Plačiau paaiškinkama apie visą reikalą, priminė, kad, pagal įstatus, kas tris metai ši premija skiriama už mokslo veikalą, tais metais atsiūstų ar išleistų literatūros veikalų svarstymą nukeliant į sekančius netus. Kadangi 1988 m. už mokslo veikalus buvo paskirtos dvi premijos (dr. Petrui Jonikui ir dr. Algirdui Greimui), premija už literatūrą nebuvo paskirta nė 1989 m. Taigi šiemet buvo galima svarstyti per visus tris, (1988, 1989 ir 1990) metus išleistus veikalus ar atsiūstus rankraščius. O tada, ži-

noma, svarstyti būtų buvę galima ir K. Ostrausko dramą *Eloyzė ir Abelardą* (1988).

Na, taip... Ir Albino Baranausko romaną *Profesorių Raktiną* (1988)... Bet jau atrikstų Jurgio Jankaus novelių rinkinys *Tėvas Venancijus ir jo Matilda* (1988) bei Editos Nazaraitės antrasis poezijos rinkinys *Mechaninė mūza* (1989), kadangi abi pastarosios knygos jau gavo Lietuvių Rašytojų draugijos premijas, nors ir tūkstančiu dolerių mažesnes.

Apie literatūrinės premijas buvo nemažai rašyta. Aš pats šioje skiltyje esu rašęs, abejodamas šios LB premijos reikalingumu (1982, nr.3.) bei jos nuostatais (1984, nr.2), o taip pat ir premijas ar laureatus gindamas nuo nepagrįstų išpuolių (1983, nr.8). Atrodo, kad premijų skyrėjai ar vertintojai į tuos rašinius dėmesio nekreipia... Per vienerius metus išleidžiamų premijuotųjų literatūros veikalų skaičiui kasmet mažėjant, gal ir būtų tikslingiausia JAV LB literatūros premiją skirti nusipelnusiems rašytojams už jų viso gyvenimo kūrybinius įnašus, bet tada šita prasme reiktų pakeisti ir premijos nuostatus. Kas nors (pvz., LRD ar Lituaniistikos Instituto literatūros sekcija) tuos labiausiai premijos nusipelnčius rašytojus kasmet turėtų ir nominuoti. Gal tada sumažėtų įtarinėjimai, kad premijos skiriamos vien tik vertintojams artimų pažįturų žmonėms ar „saviškiams“...

Algirdas T. Antanaitis

IŠEIVIJA...

(atkelta iš 3-čio psl.)

nuveikę už *Alfonso Naka*.

Tai tikras rekordinis skaičius parašytų straipsnių. O kur gi dar 200 recenzijų. Neseniai visuose išeivijos laikraščiuose kitas asmuo, gyv. Venecueloje, save garsinasi parašęs 1000 straipsnių, tik kažkodėl premijų skirstymo komisija neatkreipė į tai dėmesio. Šį kartą, atrodo, toji komisija pasiskubino paskirti premiją A. Juodvalkiui, kuris vargu ar bus ir 100 straipsnių parašęs.

Taigi, paminėti tūkstantiniai skaičiai aiškiai rodo kitų metų premijos laureatų... jei premijų skirstymo komisija ir toliau laikysis „gero kaimyno“ politikos.

O mums būtų labai įdomu sužinoti, kiek laiko Vytautui Maciui truko suskaičiuoti, kad tikrai parašyta 5000, o ne, tarkim, 4 ar 6 tūkstančiai straipsnių...

Vyt. Gedrimas